

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6S/45/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200388
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1018200388.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Kriškovej a členov senátu Mgr. Mariána Degmu a JUDr. Otílie Belavej, v právnej veci žalobcu: D. J., X.: XX.XX.XXXX, H.. L. X, XXX XX F. M., zast.: Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., advokát, Jelenec 353, 951 73 Jelenec, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 59 RM/2014-34-I zo dňa 20.10.2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie žalovaného Ministerstva spravodlivosti SR č. 59 RM/2014-34-I zo dňa 20.10.2014 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave priznáva žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

I.
Rozhodnutia správnych orgánov

1. Žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 20.10.2014 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni Špecializovaným trestným súdom v Pezinku (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“), ktorým prvostupňový orgán žiadosti o informácie žalobcu v celom rozsahu nevyhovel.

2. Prvostupňový orgán nevyhovel žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií v znení, cit.: „žiadam o sprístupnenie informácií, či Špeciálnym súdom v Pezinku - pracovisko Banská Bystrica ako predchodcom Špecializovaného trestného súdu - pracovisko Banská Bystrica, ul. Skuteckého 10, 974 01 Banská Bystrica vo vzťahu k mojej osobe, D. J., X.: XX.XX.XXXX, L. H.. L. X, XXX XX F. M.:

1. boli sudcom pre prípravné konanie tohto súdu vydané podľa ustanovení V. hlavy I. časti zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov akékoľvek rozhodnutia - príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov, resp. či boli vydané akékoľvek rozhodnutia (príkazy) umožňujúce mocenským zložkám štátu použiť skryté odpočúvacie prístroje v období od 14.09.2008 do 11.12.2008,
2. boli príkazy v konaniach vedených pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný dňa 14.09.2008 na obdobie od 14.09.2008 do 11.12.2008) a sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 (príkaz na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný dňa 14.09.2008 na obdobie od 14.09.2008 do 11.12.2008) vydané proti mojej osobe, resp. či som adresátom týchto príkazov,

3. v prípade, ak označené príkazy boli vydané proti mojej osobe, žiadam o vyhotovenie ich odpisov alebo výpisov, alebo skopírovanie informácií na technický nosič dát,”

z dôvodu, že charakter požadovaných informácií nedovoľuje ich sprístupnenie v zmysle § 8 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej aj ako „infozákon“), nakoľko ide o informácie, ktoré tvoria utajovanú skutočnosť, ktorú nie je možné sprístupniť.

II.

Žaloba

3. Žalobca považoval rozhodnutia vydané v oboch stupňoch za nezákonné, žiadal ich zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že prvostupňový orgán ako i žalovaný vec po právnej stránke nesprávne posúdili a ich rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

4. Uviedol, že postup a rozhodnutia správnych orgánov nie sú v súlade s § 47 a nasl. správneho poriadku, okrem iného aj preto, že neobsahujú riadne, dostatočné a presvedčivé odôvodnenia. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považoval za paušálne (abstraktné), zaoberajúce sa iba citovaním zákonných ustanovení. Žalovaný sa mal vyhnúť posúdeniu žalobcom uvedených skutočností ako aj prezentovanej právnej argumentácii, pričom mal v tejto súvislosti odignorovať odôvodnenie, prečo nebral do úvahy žalobcom namietané skutočnosti. Žalobca teda ani od prvostupňového ani od odvolacieho orgánu nemal dostať žiadne odôvodnenie k svojim konkrétnym bodom uvedeným v žiadosti o poskytnutie informácií a rovnako nemal dostať žiadne vysvetlenie k svojim špecifickým argumentom a námietkam obsiahnutým v žiadosti a odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

5. Namietal, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa žalovaný vyhol akémukoľvek konkrétnemu vysvetleniu (odôvodneniu), keď iba uviedol, že podstatou režimu utajovaných skutočností je zabránenie neoprávnenej manipulácie s nimi, a to ich striktným fyzickým izolovaním a stanovením zásad prístupu k nim. Podľa žalovaného by táto podstata bola popretá a nerealizovateľná pri akomkoľvek slabšom obmedzení sprístupnenia, ako je ich úplne vylúčenie zo sprístupňovania. Akékoľvek sprístupnenie, vrátane nahliadnutia, by totiž poprelo zásady administratívnej bezpečnosti stanovené zákonom č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a jeho vykonávacou vyhláškou, ktoré zaručujú, že s utajovanou skutočnosťou sa môžu oboznámiť len osoby spĺňajúce požiadavky personálnej bezpečnosti, u ktorých existuje konkrétny dôvod oboznámenia. Uvedené žalobca nepovažoval za riadne vysvetlenie, resp. zodpovedanie bodov vyšpecifikovaných v žiadosti o sprístupnenie informácií a v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu.

6. S poukazom na prvý bod jeho žiadosti o sprístupnenie informácií dôvodil, že medzi jeho základné práva patrí dostať aspoň základnú informáciu, či bol orgánmi verejnej moci tajne sledovaný alebo nie. S poukazom na bod 2 svojej žiadosti uviedol, že prvostupňový ako aj odvolací orgán mali vedomosť, že proti žalobcovi je od 08.12.2008 vedené trestné stíhanie, t.j. žalobca pozná obsah predmetných príkazov a práve preto, že nie je v týchto príkazoch nielenže nijako označený, ale v príkazoch vo vzťahu k jeho osobe neexistuje žiadne odôvodnenie, odmietli žalobcovi poskytnúť túto informáciu. Informáciu, či je žalobca adresátom predmetných príkazov požadoval od prvostupňového orgánu najmä preto, lebo orgány prípravného konania (vyšetrovateľ PZ a dozorcujúci prokurátor) už viac ako 6 rokov tvrdia, resp. ich konanie nasvedčuje tomu, že príkazy sa vzťahujú na osobu žalobcu. V tejto súvislosti uviedol, že ak by povinná osoba oznámila, že vydané príkazy sa nevzťahovali na osobu žalobcu, tak pre všetky orgány verejnej moci by to znamenalo, že použitie akýchkoľvek výstupov z tajného sledovania proti osobe žalobcu je neprípustné, či už by boli v jeho prospech alebo nie. Mal za to, že povinná osoba musí vedieť proti komu, resp. akým konkrétnym osobám vydala príkaz na tajné sledovanie. Vyspelý demokratický a právny štát podľa žalobcu nemôže proti vlastným občanom odmietnuť poskytnutie takejto minimálnej informácie, a to o to viac, že tajné sledovanie orgánmi verejnej moci je závažným zásahom do základných práv a slobôd. V prípade, ak sudca vydal príkaz na sledovanie žalobcu, žalobca by mal byť minimálne informovaný o právnom titule, resp. o konkrétnom dôvode na vydanie takého príkazu. Sprístupnenie predmetnej informácie podľa žalobcu nemôže spôsobiť Slovenskej republike ujmu.

7. Žalobca namietal porušenie čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže sa rozhodnutia o tajnom sledovaní dotknutým osobám podľa slovenského právneho poriadku vôbec nedoručujú. Dotknutá osoba sa ani nedozvie o vydaní takého rozhodnutia. Podľa žalobcu došlo k porušeniu jeho práva na účinný opravný prostriedok podľa uvedeného článku Dohovoru, keďže mu nebola poskytnutá ani minimálna informácia, či napadnuté príkazy sa vzťahujú na jeho osobu, resp. či rozhodnutia o tajnom sledovaní boli vydané proti jeho osobe.

III.

Vyjadrenie žalovaného

8. Žalovaný sa vyjadril k žalobe písomným podaním doručeným súdu dňa 10.12.2014, žalobu považoval za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť. Uviedol, že o žiadosti žalobcu prebehlo riadne konanie, pričom obe napadnuté rozhodnutia boli vydané včas a zákonom predpokladaným postupom. Preto im nemožno vytknúť žiadne formálne ani obsahové nedostatky.

9. Podľa žalovaného sa prvostupňový orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia jasným, zrozumiteľným a právne korektným spôsobom vysporiadal s naplnením tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky utajenia informácií, ktoré žalobca požadoval sprístupniť. Po podanom odvolaní, v ktorom žalobca prvostupňovému orgánu okrem tridsiatich konkrétnych námietok vyčítal, že jeho postup i rozhodnutie vo všeobecnosti považuje za nezákonné, a to najmä s ohľadom na chýbajúce riadne, dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, sa žalovaný ako odvolací orgán vysporiadal len s relevantnými námietkami, ktoré mali vplyv na vydanie rozhodnutia podľa § 19 infozákona. Žalovaný sa osobitne zaoberal otázkou, či dôvody utajenia v danom prípade trvajú, resp. otázkou skúmania trvania dôvodov utajenia, keďže išlo o námietku žalobcu, na ktorú v napadnutom rozhodnutí bolo nevyhnutné reagovať. Táto otázka je jednou z podmienok pre obmedzenie prístupu k informáciám podľa § 8 ods. 1 infozákona. Žalovaný zdôraznil, že relevantne reagoval na všetky námietky prednesené žalobcom v odvolaní, i keď tak neurobil osobitne ku každému bodu. Vo vzťahu k niektorým argumentom a námietkam, na ktoré žalovaný výslovnú reakciu nepredniesol, poukázal na názory prijaté Najvyšším súdom SR a Ústavným súdom SR. Ak odôvodnenie administratívneho rozhodnutia nenapĺňa požiadavky a predstavy žalobcu (ako účastníka správneho konania), neobsahuje priamu a bezprostrednú reakciu na každú námietku prezentovanú v odvolaní, uvedené samo o sebe podľa žalovaného nezakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

10. Uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je plne postačujúce, pričom istá forma zovšeobecnenia vychádza práve z predmetu informácií, ktoré žalobca požadoval sprístupniť. Prvostupňový orgán sa nemohol podrobne zaoberať odôvodnením napr. či a kedy boli vydané rozhodnutia dotýkajúce sa osoby žiadateľa, a či vo vzťahu k nim trvajú dôvody utajenia, keďže by týmto odôvodnením de facto žalobcovi bola sprístupnená informácia, ktorú požadoval v bode 1 žiadosti a na ktorú sa podľa povinnej osoby vzťahujú dôvody obmedzenia prístupu podľa § 8 ods. 1 infozákona. Vzhľadom na charakter požadovaných informácií, ako i s ohľadom na formuláciu žiadosti žalobcu o informácie, ak povinná osoba dospela k záveru, že požadované informácie predstavujú utajovanú skutočnosť, je zrejmé, že už akákoľvek bližšia identifikácia skutkových okolností by viedla k sprístupneniu informácie, ktorá tvorí utajovanú skutočnosť. Postup prvostupňového orgánu i rozsah odôvodnenia jeho rozhodnutia bol podľa žalovaného vyvolaný potrebou chrániť utajované skutočnosti pred ich vyzradením.

11. K námietke žalobcu ohľadom povinnosti ho minimálne informovať o tajnom sledovaní žalovaný uviedol, že prvostupňový orgán v celku zrozumiteľným spôsobom odôvodnil, prečo i túto informáciu považuje za utajovanú skutočnosť (žiadateľ by sa v takom prípade mohol dozvedieť o skutkových okolnostiach a právnych záveroch, ktoré sa týkajú závažnej trestnej činnosti, čo nie je v záujme SR). Ohľadom namietanej povinnosti prvostupňového orgánu oznámiť žalobcovi, či bol adresátom predmetných príkazov žalovaný uviedol, že nie je povinnosťou prvostupňového orgánu, ako povinnej osoby podľa infozákona, oznámiť žalobcovi, či bol adresátom predmetných príkazov. Na účely rozhodovania podľa infozákona je podľa žalovaného nepodstatné, či prvostupňový orgán má takúto povinnosť podľa akéhokoľvek iného osobitného zákona.

12. Žalovaný dôvodil, že žalobca si konanie začaté na základe žiadosti o sprístupnenie informácií zamieňa s konaním, ktorým sa chce brániť proti prípadnému oprávnenému či neoprávnenému použitiu informačno-technických prostriedkov proti jeho osobe. Účelom infozákona ale nie je nič viac, ako stanovenie podmienok a pravidiel ústavného práva na slobodný prístup k informáciám, nie ochrana pred nezákonným používaním informačno-technických prostriedkov. Povinná osoba po prijatí žiadosti o informácie len vyhodnotí, či má požadovanú informáciu k dispozícii, resp. či ju má povinnosť mať, a či neexistujú dôvody obmedzenia prístupu k požadovanej informácii. Akékoľvek iné skutočnosti alebo právne úvahy sú pre povinnú osobu nadbytočné, nevedú totiž k dôslednej aplikácii zákona, ale k neprípustnej svojvôli. Ak by aj napriek existencii zákonného dôvodu obmedzenia prístupu k informáciám povinná osoba žiadateľovi informácie sprístupnila (napr. preto, aby žalobca mohol uplatňovať a brániť

svoje práva), postupovala by v rozpore so zákonom. Pre povinnú osobu i odvolací orgán je relevantný len záver, že existuje zákonný dôvod obmedzenia prístupu k predmetným informáciám.

13. Ďalej uviedol, že nie je relevantné, kto je osobou žiadateľa. Každý žiadateľ má dostať informáciu v rovnakej kvalite a kvantite. Ak by teda žalobcovi boli sprístupnené predmetné informácie, museli by byť sprístupnené i každému inému žiadateľovi, ktorý by požadoval totožné informácie o osobe žalobcu. I táto úvaha podľa žalovaného vedie k tomu, že v konaní začatom na základe žiadosti o sprístupnenie informácií nemôže brať povinná osoba ohľad na skutočnosti tvrdené žalobcom, t.j., že informácie žiada sprístupniť z dôvodu nevyhnutnosti ochrany svojich práv.

IV.

Konanie na správnom orgáne

14. Z pripojeného administratívneho spisu súd zistil, že dňa 16.09.2014 doručil žalobca prvostupňovému orgánu žiadosť o sprístupnenie informácií podľa § 3 ods. 1 infozákona, v ktorej požadoval informácie podľa požiadaviek uvedených v bode 2 odôvodnenia tohto rozsudku. Prvostupňový orgán vydal dňa 18.09.2014 rozhodnutie č. I. Spr 14 069/14, ktorým podľa § 18 ods. 2 infozákona, s poukazom na 2 písm. a/ zákona č. 215/2004 Z.z., žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií nevyhovel. S týmto rozhodnutím sa žalobca nestotožnil a v následne podanom odvolaní boli dôvody rozpísané do tridsiatich bodov s podobným argumentačným základom ako v žalobe. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný dňa 20.10.2014 napadnutým rozhodnutím, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil. Odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov sú obdobné ako vyjadrenie k žalobe a detailnejšie sa súd k jednotlivým ich častiam vyjadril nižšie.

V.

Konanie a rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu SR

15. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 6S/232/2014-49 zo dňa 28.09.2016 zamietol žalobu.

16. Rozsudkom sp.zn. 4Sžik/1/2017 NSSR zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/232/2014-49 zo dňa 28.09.2016 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd v ňom upriamil pozornosť na rozsudok Okresného súdu Trebišov č.k. 1T/42/2014 zo dňa 08.09.2016, ktorý v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.03.2017 sp.zn. 8To/148/2016-1594 nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2017. V oboch rozhodnutiach bola všeobecnými súdmi skonštatovaná nezákonnosť sledovania ako celku, primárne nezákonnosť príkazov na použitie ITP. Podľa najvyššieho súdu bolo potrebné posúdiť, či nie je možné aplikovať ustanovenie §4 ods.1 písm. a) zákona č. 215/2004 Z.z. Krajský súd mal brať do úvahy rozsudok Okresného súdu Trebišov, ktorý navyše v čase rozhodovania najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť. Najvyšší súd skonštatoval, že ide o novú závažnú skutočnosť. Rozsudok trestného súdu, ktorým bol žalobca spod obžaloby prokurátora právoplatne oslobodený a v ktorom bola okrem iného skonštatovaná nezákonnosť použitia ITP prostriedkov a sledovania ako celku, je pre všetky orgány verejnej moci, vrátane správnych súdov, závažný.

17. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že samotné označenie informácie za utajovanú skutočnosť bez ďalšieho, nie je dôvodom na nepreskúmanie informácie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Poukázal na to, že ak informácia o nezákonom alebo nesprávnom postupe alebo nezákonom rozhodnutí verejných činiteľov a orgánu verejnej moci nemôže byť utajovanou skutočnosťou (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona č.125/2004 Z.z.), tak táto skutočnosť sama o sebe vylučuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa §8 ods. 1 zákona č.125/2004 Z.z.

18. Krajský súd v Bratislave v novom konaní požiadal v zmysle §84 SSP Špecializovaný trestný súd - pracovisko Banská Bystrica o zaslanie relevantného spisu týkajúceho sa prípravného konania, ktorý obsahuje informácie žiadané žalobcom. Špecializovaný trestný súd - pracovisko Banská Bystrica zaslal Krajskému súdu v Bratislave informácie v určitom rozsahu. Konajúci správny senát sa oboznámil s predloženými dokladmi.

VI.

Posúdenie veci

19. Krajský súd v Bratislave preskúmal napadnuté rozhodnutie v rámci žalobných dôvodov (§ 182 SSP) a v zmysle Rozsudku NSSR sp.zn. 4Sžik/1/2017 a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je nutné zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

20. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 6 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

23. Úlohou súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa SSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní

24. Podľa § 3 ods. 1 a 3 infozákona každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

25. Podľa § 8 ods. 1 infozákona ak požadovaná informácia tvorí utajovanú skutočnosť podľa osobitného zákona alebo je predmetom bankového tajomstva alebo daňového tajomstva podľa osobitného zákona, ku ktorým žiadateľ nemá oprávnený prístup, povinná osoba ju nesprístupní s uvedením odkazu na príslušný právny predpis.

26. Podľa § 22 ods. 1 infozákona ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

27. Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

28. Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

29. Podľa § 59 ods. 1 a 2 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

30. Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 215/2004 Z.z. utajovanou skutočnosťou informácia alebo vec určená pôvodcom utajovanej skutočnosti, ktorú vzhľadom na záujem Slovenskej republiky treba chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, neoprávneným rozmnožením, zničením, stratou alebo odcudzením (ďalej len „neoprávnená manipulácia“) a ktorá môže vzniknúť len v oblastiach, ktoré ustanoví vláda Slovenskej republiky svojím nariadením

31. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z.z. ak pominula potreba ochrany informácie alebo veci obsahujúcej utajované skutočnosti v určenom stupni utajenia, pôvodca utajovanej skutočnosti rozhodne o zmene stupňa utajenia alebo zrušení utajenia. Ak uplynula ustanovená lehota utajenia informácie alebo veci obsahujúcej utajované skutočnosti, pôvodca rozhodne o predĺžení lehoty alebo o zmene stupňa utajenia, alebo o zrušení stupňa utajenia.

32. Podľa § 1 písm. j/ nariadenia vlády SR č. 216/2004 Z.z. utajovaná skutočnosť môže vzniknúť v oblasti používania informačno-technických prostriedkov a informačno-operatívnych prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

33. Podľa § 2 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 216/2004 Z.z. vedúci vymedzí podľa § 1 tohto nariadenia utajované skutočnosti vznikajúce v právnickej osobe v rámci pôsobnosti ustanovenej podľa osobitného predpisu. Určené utajované skutočnosti vedúci zaraďuje do zoznamu utajovaných skutočností právnickej osoby.

34. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 215/2004 Z.z. utajovanou skutočnosťou nemôže byť informácia o nezákonnom alebo nesprávnom postupe alebo nezákonnom rozhodnutí verejných činiteľov a orgánov verejnej moci,

35. Podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

36. Podľa §84 SSP, pri žalobe proti rozhodnutiu, ktorým sa odmietlo sprístupnenie informácie, si môže správny súd dotknutú informáciu vyžiadať na účel overenia tvrdenia žalovaného. Nezaloží ju do súdneho spisu a ani ju nedoručí ostatným účastníkom konania alebo osobám zúčastneným na konaní.

37. Právo na informácie je základné ústavné právo, ktoré zakotvuje Ústava SR a tiež Listina základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.). Podľa článku 26 Ústavy SR je zaručená sloboda prejavu a právo na informácie. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR z článku 26 ústavy vyplýva každému právo na prístup k informáciám, ktoré sú k dispozícii štátnym orgánom a orgánom verejnej moci. Orgán verejnej moci je povinný strieť právo na informácie, pokiaľ je riadne uplatnené, a to na základe žiadosti. Infozákon vymedzuje subjekty, ktoré sú povinné sprístupňovať informácie. Ide o tzv. povinné osoby (§ 2 infozákona). Základným pilierom, na ktorom je infozákon založený, je princíp, podľa ktorého musia byť sprístupnené všetky požadované informácie okrem tých, ktoré zákon zo sprístupnenia vylučuje (§ 8 až 11 infozákona). Medzi také informácie patria aj utajované skutočnosti. Utajovanými skutočnosťami sú informácie, ktorých sprístupnenie by mohlo štátu spôsobiť ujmu. Utajovaná skutočnosť musí spĺňať dve základné podmienky, a to materiálnu a formálnu. Materiálnou podmienkou sa rozumie charakter požadovanej informácie, pri ktorej existuje potreba jej ochrany v záujme Slovenskej republiky. To znamená, že jej sprístupnením by došlo alebo mohlo dôjsť k ujme na záujmoch štátu. Formálnou podmienkou sa rozumie zákonný rámec utajovaných skutočností. To znamená, že oblasti, do ktorých môžu spadať jednotlivé utajované skutočnosti, stanovuje všeobecne záväzný právny predpis. V tomto prípade sa jedná o zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a nariadenie vlády SR č. 216/2004 Z.z., ktorým sa ustanovujú oblasti utajovaných skutočností. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z.z. ochranu utajovaných skutočností je povinný zabezpečiť v štátnom orgáne štatutárny orgán. Inými slovami, štatutárny orgán štátneho orgánu zabezpečuje označenie informácie za utajovanú. Iba samotné označenie informácie za utajovanú však samo o sebe nie je dôvodom na jej nesprístupnenie podľa infozákona. Aby utajovanú informáciu nebolo možné sprístupniť, musia byť splnené vyššie uvedené materiálne a formálne predpoklady. Okrem toho takáto informácia nesmie spadať do kategórie zákazu utajovania informácií a zároveň pri nej nesmie uplynúť lehota utajenia.

38. Rozhodnutie, ktorým by povinná osoba nesprístupnila požadovanú informáciu z dôvodu jej utajenia, musí spĺňať prísne požiadavky. Jeho odôvodnenie musí obsahovať zdôvodnenie, prečo je naplnená materiálna podmienka (prečo skutočne existuje potreba chrániť požadovanú informáciu v záujme Slovenskej republiky) a tiež formálna podmienka (zaradenie tejto informácie pod konkrétnu položku oblastí utajenia).

39. V danom prípade bola žiadosť žalobcu zamietnutá z dôvodu, že požadované informácie povinná osoba (prvostupňový orgán) zaradila, resp. určila do kategórie utajovaných informácií podľa § 2 písm. a/ zákona č. 215/2004 Z.z.

40. V súlade s názorom najvyššieho súdu, správny súd uvádza, že samotné označenie informácie za utajovanú skutočnosť bez ďalšieho, nie je dôvodom na nepreskúmanie informácie podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám. V súvislosti s uvedeným súd zdôrazňuje, že informácia o nezákonom alebo nesprávnom postupe alebo nezákonom rozhodnutí verejných činiteľov a orgánu verejnej moci nemôže byť utajovanou skutočnosťou (§4 ods.1 písm. a) zákona č.125/2004 Z.z.), tak táto skutočnosť sama o sebe vylučuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa §8 ods. 1 zákona č.125/2004 Z.z.

41.V tejto súvislosti je potrebné prihliadnuť na rozsudok Okresného súdu Trebišov č.k. 1T/42/2014 zo dňa 08.09.2016, ktorý v spojení s Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.03.2017 sp.zn. 8To/148/2016-1594, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2017 (ďalej aj ako "rozhodnutia trestných súdov"). Z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 8To/148/2016-1594 jednoznačne vyplýva, že príkazy na vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov vydané sudkyňou pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica dňa 14.09.2008 pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 a pod sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 sú nezákonné a nezodpovedajú požiadavkám vyplývajúcim z judikatúry Ústavného súdu SR a ESLP (NSSR 4Sžik/2017). Napriek tomu, že právoplatnosť uvedených rozhodnutí nastala až počas rozhodovania NSSR, ide o dôležitú novú skutočnosť, na ktorú je potrebné v novom konaní prihliadnuť. Správny súd si navyše vyžiadal od povinnej osoby predmetné dokumenty a zistil, že skutočnosti namietané žalobcom, zohľadnené trestnými súdmi, ohľadom formálnych nedostatkov oboch príkazov zodpovedajú skutočnosti. Rozsudok trestného súdu, ktorým bol žalobca spod obžaloby prokurátora právoplatne oslobodený a v ktorom bola okrem iného skonštatovaná nezákonnosť použitia ITP prostriedkov a sledovania ako celku, je pre všetky orgány verejnej moci, vrátane správnych súdov, záväzný. Aplikácia ustanovenia § 8 ods. 1 infozákona je z uvedených dôvodov (§4 ods.1 písm. a) zákona č. 215/2004 Z.z.) v tomto prípade vylúčená.

42. Ako uviedol najvyšší súd, aj v prípade ak by nešlo o nezákonné rozhodnutia (príkazy na použitie ITP), žalobca má právo na základnú informáciu, či príkazy na použitie ITP sa vzťahujú na jeho osobu alebo nevzťahujú. Z dokladov predložených povinnou osobou správneho súdu, v spojení s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a prvostupňového rozhodnutia, s prihliadnutím na rozhodnutia trestných súdov, súd nezistil prekážku sprístupnenia žalobcom požadovanej aspoň minimálnej informácie o tom, či príkazy na použitie ITP sa vzťahujú na jeho osobu alebo nevzťahujú. V prípade, že je povinná osoba názoru, že sprístupnenie aj tejto minimálnej informácie je spôsobilé privodiť ujmu Slovenskej republike resp. by mohla byť nevýhodná pre záujmy Slovenskej republiky, je povinná poskytnúť náležité vysvetlenie, logickú, právnu a presvedčivú argumentáciu. V prípade napadnutého rozhodnutia tomu tak nebolo. Žalovaný bude povinný sa vysporiadať aj so skutočnosťou, že žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený (viď rozhodnutia trestných súdov) a odôvodniť prípadnú ďalšiu potrebu utajenia požadovaných informácií aj vzhľadom na túto skutočnosť.

43. S poukazom na vyššie považuje súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konania. V novom konaní bude povinnosťou žalovaného postupovať v naznačenom smere, svoje rozhodnutie pri tom riadne odôvodniť.

44. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 1 SSP a vzhľadom na úspech v konaní bol žalobcovi tento nárok priznaný, pričom podľa § 175 ods. 2 SSP o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

45. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia súdu. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).